

Лист до Бога

Я хочу написати лист до Бога.
Не можна? Я не знав... Ну, а чому?
Так, я малий ще! Що із того?
Я все одно, як вмію, напишу!

І я задам лише одне питання:
Коли закінчиться війна?
Якщо це наше покарання,
То в чому тут дітей вина?

Можливо, я не слухав маму.
Не вчив уроки так як слід.
Колись розбив настільну лампу...
Це, що причина наших бід?

За це ми втратили дитинство?
Свою сім'ю, дім, сад?
За це ми маємо ховатись
По укриттях роки підряд?

Я вже давно спокутував провину:
Я гарно вчуся, маму бережу,
І, обіцяю, лампу, що розбита,
Відремонтую, чи нову куплю!

Пробач нас, Боже і помилуй,
Та зупини криваву цю війну!
Бо, якщо чесно, вже не сила
Щодня втрачати! ЗУПИНИ ВІЙНУ!!!

.....

Такі листи щодня читають мами,
Бабусі, сестри, вчителі...
Та ось до Бога ці листи не потрапляли,
Інакше край поклав би Він страшній війні.

Він зупинив би зло, що вже роками,
Вбиває воїнів та їх дітей.
І не ридали б наші мами,
Та не було б безсонних цих ночей,

Коли лунає голосно «тривога»,
Летять ракети й літаки...

А діти пишуть знов листи до Бога,
Про Перемогу просять у війні!

Та Бог, чомусь, листи ці не читає,
Тому й не знає, як страждаєм ми.
Та віри все одно ми віри не втрачаєм
І пишем... пишем... Богові листи.

Веселі кошенята

У будинку край села
Жили разом два кота.
Братик та сестричка:
Михасик та Марічка.

Жили дружно, не тужили,
Жарти й пустощі любили.
І тому в селі щоднини
Не було ані хвилини,

Щоб була зразкова тиша.
Якщо тихо, значить Міша,
Знов фарбує в магазині
Кавуни у колір дині.

А Марічка огірочки
Садить в лісі, як грибочки.
І збирають грибники
Між березами «гурки».

А Михасик час не гасє
І ялинки прикрашає.
Свіжою малиною,
Червоною калиною.

В очереті, біля річки,
Причаїлася Марічка -
Замість рибки у садок
Кладе старий чобіток.

Знову гвалт, регочуть люди
Подивіться - но! усюди,
Летять миші з димарів!
Що за жарти у котів?

У садочку замість сливи

Ростуть рижики і гливи;
Замість яблук - ростуть шишки -
Такі жартики у Мішки!

А Марічка теж завзято
Для людей готує «свято».
День відчинених дверей
У свиней та у курей!

Що за диво? У віконцях
У ночі засяло сонце!
Це веселі кошенята
Знову вийшли жартувати.

Ліхтарі ввімкнули,
Коли всі заснули.
Завдяки малим кошатам
Нема часу сумувати!

Сіль на цукор поміняють,
В річці каву розчиняють.
Кожен день новенькі жарти
Та сварити їх не варто!

Бо Михасик і Марічка
Милі братик і сестричка.
Хочуть так життя прожити,
Щоб ніколи не тужити!

Я напишу листа солдату

Я напишу листа солдату,
Бо говорити заважають сльози.
«Ти переміг! Та не святкуєш, тату!

Як тисячі Героїв, що не в змозі
Прийняти участь у святковому параді
І показати світу нагороди...
Про подвиг свій в газеті написати,
Чи розказати журналісту при нагоді...»
Та Перемога без тебе - не свято!
Не свято і без тих, хто зараз там з тобою
З небес за нами споглядають.
Чи пам'ятаєм ми всіх тих Героїв,
Які життя віддали за країну,
За наше завтра і майбутнє,
Які у жертву принесли себе, родину?
На жаль, про них тепер не чути...

Пишу листа тобі, мій любий тату,
Бо ти для мене був завжди Героєм,
Ти Перемогу не святкуєш з нами,
Та ти скажи всім тим, хто там з тобою,
Що я ніколи не забуду
Ту ціну, що за Перемогу заплатили,
Про подвиг Ваш кричатиму повсюди
І жити намагатися ... щосили.